

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/103/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517207345
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517207345.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Ladislava Duditša v spore žalobcu: U. N., nar. XX.X.XXXX, bytom v B. XX, zastúpeného Mgr. Petrom Baranom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 538/16 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.000,00 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č.k. 8Csp/156/2017-65 zo dňa 4. decembra 2017

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.000 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.000 € od 20.1.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu 100 % trov konania proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Predmetom konania je uplatnenie práv žalobcu ako spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru uzavretej medzi stranami sporu na základe žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy od 20.1.2017 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

3. Žalobu odôvodňoval žalobca tým, že so žalovaným dňa 18.11.2011 uzavrel ako spotrebiteľ Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300043338, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 1.500 eur s výškou úrokovej sadzby 70,01 %, pričom RPNM úveru predstavovala 69,20 %. Poukázal na to, že v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky a adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Ďalej uviedol, že v zmluve je inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok žalobcu platiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 215,75 eur, pričom táto odplata sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver. V zmysle žaloby žalobca v dobrej viere pravidelne mesačne od uzatvorenia zmluvy splácal úver a celkovo zaplatil žalovanému 3.375,54 eur, ktorá suma pozostáva z istiny 1.500 eur a zmluvných úrokov vo výške 1.875,54 eur. Akcentoval, že plnenie od neho žalovaný prijal bez právneho dôvodu, keďže v zmluve, na

základe ktorej plnil absentujú podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Konkretizoval, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje RPMN z dôvodu nesprávneho určenia RPMN, ďalej v nej absentuje i výška splátok istiny, úrokov a poplatkov, doba trvania a termín konečnej splatnosti úveru, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, pričom s týmito nedostatkami spájal následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Dodal, že dohodnutá výška úrokovej sadzba výrazne prevyšuje mieru úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy, z ktorého dôvodu mal za to, že ide o neplatný právny úkon. Najmä z vyššie uvedených dôvodov tvrdil, že žalovaný sa obohatil bez právneho dôvodu na jeho úrok a výška bezdôvodného obohatenia predstavuje 1.875,54 eur. Dňa 5.1.2017 preto žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia, no žalovaný tejto výzve nevyhovel.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, vec právne posúdil v zmysle ust. § 9 ods. 1 veta prvá, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 39, § 40, § 44 ods. 1, 2 veta prvá, § 46 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) s odkazom na citované body 2.1, 2.2 zmluvných dojednaní predmetnej zmluvy o úvere, ako aj bodu 5 žiadosti - zmluvy vyplnenej žalobcom a bodu 6 žiadosti - zmluvy vyplnenej zástupcom žalovaného s tým, že predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu sa líši v bode 5 s bodom 6, ako aj údaj o výške mesačnej splátky v týchto bodoch.

5. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobca ako dlžník dňa 15.11.2011 v Košiciach vyplnil body 2. až 5. Žiadosti/Zmluvy ako jednostranného právneho úkonu, ktorý je písomným návrhom na uzavretie zmluvy a tento v uvedený deň aj podpísal. Následne zástupca žalovaného dňa 18.11.2011 v Bratislave vyplnil bod 6. Žiadosti/Zmluvy (Údaje o schválenom revolvingovom úvere), uvedené podpísal a tiež vystavil žalobcovi Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8300043338. Keďže návrh na uzavretie zmluvy (bod 5. Žiadosti/Zmluvy - Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR.) a prijatie návrhu (bod 6. Žiadosti/Zmluvy - Údaje o schválenom revolvingovom úvere a oznámenie) nie sú totožné, pretože sa líšia v štyroch údajoch uvedených v odseku 4. tohto rozsudku, a preto nemožno hovoriť o akceptácii návrhu (Žiadosti) zo strany žalovaného, ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalobcom písomne prijatý. Ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž vychádza zo zásady, že prijatie návrhu (súhlas) musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď obsahuje modifikáciu obsahu (v prejednávacom prípade modifikáciu obsahu parametrov úveru uvedených v odseku 4. tohto rozsudku), považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku, za zánik pôvodného návrhu a za splnenia podmienok uvedených v § 44 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka sa takéto konanie považuje za nový návrh (protinávrh) so zmeneným obsahom, pričom v prípade protinávrhu dochádza k výmene v postavení navrhovateľa a akceptanta. V konaní však nebolo preukázané a ani stranami tvrdené, že by žalobca následne urobil ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by zmenený návrh žalovaného prijal. Súd preto dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán a to aj v časti údajov uvedených v odseku 4. tohto rozsudku. Pre úplnosť súd ešte uvádza, že je právne bezvýznamné, či zmena týchto údajov bola v prospech alebo v neprospech dlžníka. V dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná (§ 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže v danom prípade strany neuzavreli platne písomnú zmluvu, sú povinní si vydať to, čo si navzájom plnili titulom bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu (§ 457, 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie predstavuje rozdiel medzi výškou úveru, ktorý žalovaný žalobcovi poskytol a sumou, ktorú žalobca na tento úverový prípad žalovanému uhradil.

6. Sporné medzi stranami nebolo, že žalovaný poskytol žalobcovi úver 1.500 eur. Žalovaný v konaní nenamietal skutkové tvrdenie žalobcu, že okrem sumy 1.500 eur, ktorá predstavovala úver reálne mu poskytnutý, zaplatil žalovanému nad jej rámec ešte aj 1.875,54 eur - predmetné skutkové tvrdenie žalobcu súd s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné.

7. Vznosenú námietku premlčania súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú, keďže žalobca na pojednávaní dňa 4.12.2017, kedy sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil nevedel presne uviesť a keďže žaloba bola podaná dňa 28.3.2017 na súd konštatoval, že žaloba bola podaná v rámci subjektívnej premlčacej doby a čo sa týka objektívnej premlčacej doby vychádzal z plnenia žalobcu, ktoré plnil v období troch rokov pred podaním žaloby

a preto vznesená námietka premlčania je nedôvodná a žaloba žalobcu je dôvodná, keďže nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 eur bol uplatnený v rámci objektívnej a subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ zo strany žalobcu.

8. Následne súd prvej inštancie ale posudzoval dohodnutú výšku ročnej úrokovej sadzby 70,01% ročne a konštatoval, že táto dohoda o výške úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, keďže prevyšuje úroky o takmer 500% viac oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami, čo je neakceptovateľné a preto s odkazom na § 53 ods. 1, 5 OZ vyhodnotil dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú a s odkazom na ust. § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., že úrok je bezúročný a bez poplatkov.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Mal za to, že pre vznik úverovej zmluvy nie je dohoda o RPMN podstatná, keďže je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy a rovnako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN ani neobsahuje a preto súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvy o revolvingovom úvere a rovnako je nesprávny aj záver súdu o tom, že výška úrokovej sadzby je absolútne neplatná a to s odkazom na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, čo súd prvej inštancie neučinil, keďže táto úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom. Preto neobstojí záver súdu o tom, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi s odkazom na citované rozhodnutia súdov. Rovnako uplatnil aj odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ v kontexte nepreskúmateľnosti skutočností, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru o vyhovení žalobe žalobcu a preto navrhol, aby odvolací súd žalobu žalobcu zmenil a zamietol ju s tým, že si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukazoval na to, že uzavretá zmluva absentovala podstatné zložky právneho úkonu, že úroková sadzba vo výške 70,01% ročne s poukazom aj na mechanizmus prijatia zmluvy a akceptáciu - neakceptáciu jednotlivých dojednaní, je v danom prípade s poukazom na ust. § 52 ods. 2 OZ ako aj rozhodnutie NS SR z 21.4.2015 sp.zn. 3MCdo/14/2014 neplatná. Ďalej na prednostnú aplikáciu použitia ustanovení Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy Obchodného zákonníka a to aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou ust. § 52 ods. 2 tretej vety OZ a preto sú odvolacie námietky o aplikácii § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka v tomto smere právne irelevantné, ako aj o tom, že výška úrokovej sadzby vo výške 70% sa neprieči dobrým mravom a to s poukazom na rozhodnutie NS SR 4Obo 161/2007, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v niektorých ustanoveniach, neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a vedenie úverového prípadu, výška ktorého predstavuje 77% celkového objemu úveru a to odrátaním prvej splátky, ktorú žalovaná reálne nemohla použiť ani na jeden deň až 84% sa zmluva prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. K odvolacej námietke, že neplatnosť sa vzťahuje nie na celú dohodu, ale len na jej časť, t.j. dohodu o výške úrokov apeloval na § 41 OZ a na to, že v danom prípade sa neplatnosť v časti právneho úkonu so zreteľom na povahu právneho úkonu, ako aj na jeho obsah a rovnako aj okolnosti, za ktorých k nemu došlo, keďže túto časť nie je možné oddeliť od ostatného obsahu, dotýka platnosti celého dojednaného právneho úkonu a to aj s apelom na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/2010 Banco Español v tom znení, že modifikácia neprimeranej výšky úrokov do prijateľnej podoby je neprípustná, bez ohľadu na skutočnosť, či sa majú aplikovať ustanovenia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, čo podporuje aj judikatúra odvolacích súdov v znení citovaných rozhodnutí.

12. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP (a contrario), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, čo vyplýva z odvolania odvolateľa a dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.1.2019 o 9,05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia

bolo zverejnené dňa 15.1.2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je vymedzený procesnými vadami konania a rovnako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia (viď Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 3.12.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016).

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

17. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

18. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Podľa § 220 ods. 3 a 4 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

20. Odvolací súd nevzhladol naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov, v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

21. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie mal na posúdenie výšky úrokov aplikovať ust. § 502 ods. 2 (správne § 502 ods. 1) Obchodného zákonníka a § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

22. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným zmluvou o úvere zo dňa 18.11.2011 č. 8300043338 bolo nutné posúdiť aj podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, čo súd prvej inštancie aj správne vykonal.

23. Odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa nesprávnej aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka a potreby aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na posúdenie výšky úrokov, nie je dôvodná. V prejednávanej veci vznikol záväzok žalobcu zo zmluvy o úvere zo dňa 18.11.2011 s tým, že táto zmluva s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ) - viď v tomto smere rozsudok NS SR sp.zn. 3MCdo/12/2014 z 21.04.2015, uznesenie ÚS SR z 12.04.2016 sp.zn. III. ÚS 194/2016 - 10, v zmysle ktorého sa v prípade, že ide o právny vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho

zákonníka, a to aj v prípade, keď ide o absolútny obchod. Preto v predmetnej veci je namieste aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka nie Obchodného zákonníka.

24. Aj v prípade, že úver je absolútnym obchodom a že naň majú dopadať ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy (tak ako tvrdí žalovaný), v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou zákona o spotrebiteľských úveroch a nepochybne aj ochrannými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide totiž o vzťah medzi dodávateľom - obchodníkom a spotrebiteľom, a teda jedná sa o typický občiansko-právny vzťah. V prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009). Prípadné použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

25. Vecne správny bol aj postup súdu prvej inštancie, ak náležitosti zmluvy podrobil skúmaniu súladnosti a prijateľnosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a s ust. § 3 OZ o dobrých mravoch.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o výške úrokov sa prieči dobrým mravom. Pri schválenom úvere ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01% je neprimeraná a dohoda o výške úrokov sa prieči dobrým mravom, ak úrokové miery (stanovené Národnou bankou Slovenska) podobného úveru v bankách pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov bol v čase uzatvárania zmluvy (zmluva uzavretá 18.11.2011) dohodnutý medzi stranami o viac ako 7, resp. 6 x vyšší. Preto dohoda o výške odplaty za poskytnutie predmetného úveru je pre rozpor s dobrými mravmi aj so zákonom neplatná. Žalovaný preto nemá nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov.

27. K odvolacej námietke žalovaného, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru vyplýva zo splátkového kalendára odvolací súd uvádza, že z eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. možno považovať túto odvolaciu námietku za dôvodnú s odkazom na dôvody Rozsudku Súdneho dvora C-42/15 z 9.11.2016: „Článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Smernica 2008/48/ES neustanovuje termín konečnej splatnosti ako náležitosť zmluvy o úvere, ale iba dĺžku trvania zmluvy“.

28. Odvolací súd, vzhľadom na správnu aplikáciu ust. § 53 ods. 6 OZ účinnom v rozhodnom období a ust. § 39 OZ sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe o bezdôvodnom obohatení, keď zistil, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur zo zmluvy, žalovaný prijal úhradu titulom splátok úveru v sume vyššej ako bola hodnota istiny poskytnutého úveru, t.j. vo výške 1.875,54 eur navyše.

29. Závazkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne, ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto „na úkor iného bezdôvodne obohatí“). Na vznik záväzkoprávneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu. Zákon vyžaduje len to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznávaných dôvodov.

30. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalobca titulom predmetného úveru prijal z predmetnej zmluvy o úvere na svoj účet od žalovaného sumu 1.500,00 eur a vykonal úhrady v prospech žalovaného navyše o sumu 1.875,54 eur. Vzhľadom na uvedené tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v rozsahu 1.875,74 eur (3.375,54-1.500,00). Žalobca si v tomto konaní uplatňuje len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.000,00 eur, čo predstavuje plnenie v rozsahu vykonaných zrážok zo mzdy žalobcu. Súd prvej inštancie preto vecne správne rozhodol, ak zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 1.000,00 eur predstavujúce jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka spolu s úrokom z omeškania v zákonnej výške 5% ročne.

31. Odvolací súd sa stotožňuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP so záverom o neplatnosti uzavretej zmluvy so zreteľom na mechanizmus uzavretia zmluvy (viď bod 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku), s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v tomto smere.

32. Odvolací súd preto výrok č. I. napadnutého rozsudku ako vecne správny potvrdil v spojení so súvisiacim výrokom II. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ods. 2 CSP.

33. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a priznal plne úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).